

75 jaar

**Interview met
Joost Röselaers**

Jubileumnummer

Kwadrant

**Kwartaalblad van de Remonstrantse Gemeente Twente
Jaargang 9, nummer 2, september 2017**

Redactie

Kirsten Slettenaar, Cor Langen en Henk van Waveren

Doelstelling

Kwadrant is een Remonstrants kwartaalblad voor Twente. De naam slaat niet alleen op de verschijningsfrequentie, maar ook op de vier seizoenen, die jaar na jaar ons leven tekenen en kleur geven. Het tijdschrift beoogt het remonstrants gedachtegoed bekend te maken aan leden, vrienden en belangstellenden. Het tijdschrift is daarnaast gericht op lezers met een spirituele belangstelling. Kwadrant is een zusje van Passant, het maandelijks mededelingenblad.

Website

Uitgebreide informatie over de Remonstrantse Gemeente Twente en het blad Passant zijn te vinden op:
twente.remonstranten.nl

Abonnementen

Abonnementen kunnen op ieder gewenst moment worden aangegaan. De abonnementsprijs bedraagt € 16,- per jaar voor 4 nummers inclusief verzend- en administratiekosten. Opgave bij: kwdr@xs4all.nl

Leden en Vrienden van de Remonstrantse Gemeente Twente ontvangen het blad gratis.

Belangstellenden kunnen een gratis proefabonnement aanvragen (4 nummers), adres: kwdr@xs4all.nl

Tekstbijdragen

De redactie stelt tekstbijdragen van leden, vrienden of belangstellenden zeer op prijs. De kopij past binnen de doelstelling van het blad en bestaat als regel uit maximaal 600 woorden. Zonodig kan de redactie auteurs vragen een bijdrage in te korten.

Teksten voor het volgende nummer inzenden vóór 11 november 2017

Mailadres: kwdr@xs4all.nl

Postadres: Kwadrant, De Koperwiek 54, 7609 GS, Almelo

Inhoudsopgave

3. Redactioneel
4. Remonstranten in Twente 1931 - 2017
7. Zinprikker
8. Woordzoeker
9. Joost Röselaers
11. Greet van Ter Tholen - den Adel
12. Frank Scholten
13. Vrouwenkring Enschede
14. Najaarsprogramma
15. Remonstrantse Gemeente Twente 75 jaar

Redactioneel

Al 75 jaar probeert onze gemeente met vallen en opstaan voor mensen een teken van hoop te zijn. Zo'n jubileum leek ons een prima aanleiding om onszelf nog eens in wat bredere Twentse kring te presenteren met artikelen over wat Remonstranten nu al bijna vier eeuwen bezielt (Kwadrant 3) en over de geschiedenis van onze eigen gemeente. Ook het interview met onze nieuwe landelijke Algemeen Secretaris Joost Röselaers past goed in dat kader evenals de gesprekken met ons oudste gemeentelid Greet van Ter Tholen en onze nieuwste vriend Frank Scholten.

Maar zoals te doen gebruikelijk leidt dit kwartaalblad ook altijd de op handen program-onderdelen in. Niet alleen voor onze eigen leden. Want ieder die belangstelling heeft is altijd van harte welkom. Voor dit najaar is ons thema 'Hoop' met als key-note spreker Jan Terlouw. Daarom ontvangt u de nummers 2 en 3 van onze jaargang tegelijkertijd.

In beide nummers vindt u vaste rubrieken als Woordzoeker, Zinprikker en de beschrijving van in onze gemeente opererende kringen. Rest mij nog de vaste lezers te melden dat Luc Koning de redactie gaat verlaten. Tot en met dit nummer heeft hij veel voor ons blad gedaan. En wie hem kent weet dat we, ondanks zijn drukke werkzaamheden in de orthopedagogiek, ook verder in de gemeente op hem kunnen blijven rekenen.

ds. Van Vreumingen op de fiets - tekenaar onbekend

Remonstranten in Twente 1931—2017

Korte geschiedenis van de remonstranten in Twente

Marianne van Waveren

In het oosten van het land vond men vanouds nauwelijks of geen remonstranten. Enkele gemeenten zijn ontstaan toen in de tweede helft van de negentiende eeuw de orthodoxie in de hervormde kerk het vrijzinnig geloven onmogelijk maakte. Toen scheidden zich delen van die gemeenten af en sloten zich bij de remonstranten aan. In Hengelo verviel in 1931 de hervormde vrijzinnige predikantsplaats aan de orthodoxie, na een onverkwikkelijke strijd. Vrijzinnige hervormden werden dakloos. Remonstranten waren hier echter al. Ze kwamen hier wonen vanwege hun werk, bijvoorbeeld bij Stork of als specialist in één van de ziekenhuizen. Ze stonden bij de Broederschap ingeschreven als leden in de verstrooiing, dat wil zeggen dat ze niet bij een plaatselijke gemeente behoorden omdat er geen gemeente voorhanden was. Binnen de predikantenopleiding van de Broederschap keek men met enige zorg naar die leden in de verstrooiing. Veel leden gingen op die manier verloren voor de Broederschap. Door het oprichten van Kringen echter zou de onderlinge band en de band met de Broederschap versterkt kunnen worden.

Zo kwam in november 1931 ds. Oldeman, toenmalig predikant te Delft, namens de Remonstrantse Broederschap naar Hengelo met een lijst van een 40-tal namen. Hij bezocht met grote ijver alle Hengelose adressen en maakte de leden enthousiast voor de oprichting van een Kring. De massale werkloosheid, de fascistische denkbeelden die terrein wonnen, maakte ook dat men graag steun zocht bij elkaar. De medeverantwoordelijkheid voor de wereld kon beter gedragen worden vanuit een hechte gemeenschap, en zo werd bij acclamatie op 27 november 1931 in het repetitielokaal van het Vereenigingsgebouw van de fa. Stork, besloten tot het oprichten van de 'Vereniging de Remonstrantse Kring'.

De doopsgezinden in Hengelo boden gastvrijheid voor de maandelijkse kerkdiensten aan de nieuwe Kring met haar 60 leden. De remonstrantse vrouwelijke predikant uit Lochem, ds. E.B.A. Poortman begeleidde de Kring een dag per week en gaf catechisatie aan de 10 à 20 catechisanten daar in de oude Rotterdamse Bank, in serres en huiskamers. De ambitie van de jonge Kring was groot. 'Jullie hebben een eigen predikant nodig', meende ds. Poortman.

Maar tot in de herfst van 1940 bleef ze geregeld per fiets van Lochem naar Hengelo komen. Tenslotte gaf de Broederschap de jonge kring de kans haar bestaansrecht te bewijzen en bood steun bij het aantrekken van een eigen predikant. De jonge predikant in spe D.G. van Vreumingen kreeg van de Broederschap verlof om de Kring als waarnemend predikant te gaan dienen. Tegen kerst 1940 betrok hij een splinternieuw huurhuis, en, o welkome kerstgave, een nog onbekende heer bracht hem en zijn vrouw een mud cokes.

De nieuwe predikant kreeg een groot werkterrein, want ook de remonstranten uit de omliggende gemeenten werden nu officieel lid van de Kring. Dit bracht het ledental op 112. Kerkdiensten werden nu om de 14 dagen gehouden. Catechisatie en cursussen werden ook in Almelo en Enschede gegeven. Dominee Van Vreumingen fietste wat af. Naar Almelo, Enschede, Lonneker, Losser, Delden, Borne, Rijssen, Nijverdal en Hellendoorn, Vriezenveen, Haaksbergen, Boekelo en Oldenzaal. Dikwijls fietste hij op zondagochtend naar Enschede. Hij verving dan de drie vrijzinnige hervormde predikanten aldaar, die gevangen zaten, twee in concentratiekampen, een als gijzelaar. De oorlogstijd bemoeilijkte enerzijds het kerkelijk leven door een vergaderverbod voor verenigingen, anderzijds kwam het kerkelijk leven door de oorlogsomstandigheden tot bloei. Culturele evenementen waren er nauwelijks en na de instelling van de Cultuurkamer helemaal niet meer. Huiskringen en cursussen die georganiseerd werden door de inmiddels volledig bevoegde predikant, waren dan ook zeer in trek.

Van Kring naar Gemeente

De door de Broederschap ingestelde proeftijd voor de Kring was nog niet helemaal voorbij toen de kring al tot gemeente verheven werd. Dit om als kerkelijke gemeente gevrijwaard te zijn tegen de maatregelen van de bezetter die verenigingen het leven onmogelijk maakte.

Op 15 september 1942 werd officieel de Remonstrants Gereformeerde Gemeente te Hengelo gesticht. Ds. Van Vreumingen kon nu officieel beroepen worden door de gemeente en in zijn ambt bevestigd. Inmiddels telde de gemeente 168 leden. Het gemeentewerk ging ondanks de oorlog voort tot de bombardementen van begin oktober 1944.

Hij beschreef zijn komst naar Hengelo als een 'immigratie-avontuur in een verre streek temidden van een gemeenschap, die grotendeels bestond uit reeds eerder neergestreken kolonisten'!

De bommen, die bestemd waren voor het spoorweg-emplacement en de erachter liggende fabriekswijk, richtten enorme verwoestingen aan in de binnenstad. Het kerkelijk leven werd hierdoor goeddeels lam gelegd. Een groot aantal gemeenteleden en de predikant vluchtten de stad uit. Wat bleef was dus huisbezoek over grote afstand en op zondag, voor zover mogelijk, een kerkdienst in de hervormde Bethlehemkerk aan de Oelerweg. Enkele grote giften vormden in dit jaar 1944 het begin van een fonds voor een eigen kerkgebouw.

Na de bevrijding in 1945 kwam het gemeentewerk zeer moeizaam weer op gang. Het kerkelijk leven trok niet meer zo, nu ook andere bijeenkomsten weer mogelijk waren. De diensten in Enschede moesten bij gebrek aan belangstelling beëindigd worden. Ds. Van Vreumingen vertrok in september 1945 naar de gemeente Naarden-Bussum. Kerkdiensten werden nu slechts om de veertien dagen gehouden.

Een getuigende gemeente

In maart 1946 nam mejuffrouw ds. F.A.G. de Klark haar intrek in de gehuurde pastorie. Met grote ijver ging ze aan het werk. In 1947 bloeide de zondagschool, 50 leerlingen volgden catechisatie, een kerkkoortje zong in de kerstdienst. Ds. De Klarks behoefte om te getuigen werd versterkt door haar verblijf in het nieuwe oecumenisch instituut in Bossey bij Genève. Ze ging werken onder buitenkerkelijken, en startte met oecumenische ontmoetingen. De gemeente volgde haar wat onwennig. Die zedingsdrang was de meeste remonstranten niet zo eigen. Het eerste nummer van een gemeentekrantje zag het licht. De belangstelling van de leden nam weer toe. Een kring voor jonge moeders werd opgericht, en een 'zusterkring'. Het ledental steeg tot 219. Het verlangen naar een eigen kerkelijk centrum groeide. In 1949 vertrok ds. De Klark om te gaan werken bij het Leger des Heils.

Naar een volwaardige gemeente. Van inwoning tot eigen huis

De gemeente beriep nu weer een beginnend predikant, ds. J.M. Lindemans die op latere leeftijd tot de Broederschap was toegetreden. Hij deed in maart 1950 zijn intrede. De woningnood maakte dat hij in de eerste maanden

de ene helft van de week bij een gemeentelid moest logeren en de andere helft van de week bij zijn gezin was in Rotterdam. Een onhoudbare situatie die na enkele maanden door een grote lening van een gemeentelid werd opgelost. De gemeente kocht een pastorie: Dorastraat 55.

Al in maart 1953 vertrok ds. Lindemans naar Dordrecht. Hij had veel werk verricht, ook voor de oecumene en het vrijzinnig protestants jongerenwerk. In september 1953 trad alweer een proponent aan: ds. P. Pols. Hij beschreef zijn komst naar Hengelo als een 'immigratie-avontuur in een verre streek temidden van een gemeenschap, die grotendeels bestond uit reeds eerder neergestreken kolonisten'! De gemeente telde nu 270 leden maar ds. Pols beschikte over een eigen auto. Het bezoekwerk in de verre omtrek was dus niet meer zo bezwaarlijk. Ook kon zo gemakkelijk weer catechisatie worden gegeven in Almelo en Enschede. In 1958 trad de proponent ds. J.C.M. van der Sluys aan. Hij bleef tot in 1963. Ds. G.J. Bierenga volgde hem op van 1964 – 1968. Ds. L. Schenck diende de gemeente van 1969 tot 1974.

De gemeente telde in 1967 350 leden. De moderne tijd deed zijn intrede, de dames kerkenraadsleden droegen geen hoed meer, bij de avondmaalsbediening werd geen jacquet meer gedragen. Het bleef enigszins een naar binnen gerichte elitaire gemeente met veel niet-Twentenaren, die vooral contact onderhield met de andere vrijzinnigen: de vrijzinnige hervormden en de doopsgezinden. Het waren economisch gezien moeilijke jaren: fabriekssluitingen in Enschede, bedrijfsreorganisaties in Hengelo, werkloosheid. De gemeente hield zich ook afzijdig toen de oecumenische raad in Hengelo voorstelde om een informatiecentrum te openen over dienstplicht en dienstweigeren. Wel was er sinds 1960 een goed functionerende diaconie die uitdeelde en zorgde, dichtbij en ver weg.

De gemeente die intussen kerkte in het VIOS gebouw (Verenigen Is Ons Streven) aan de Beekstraat, kon daar in 1951 de beschikking krijgen over een geheel eigen zaal en een kamer voor andere activiteiten. Het was een opluchting om niet meer elke zondagochtend de feestzaal in het gebouw te moeten transformeren in een kerkzaal,

> De onderlinge betrokkenheid was als vanouds groot, mede dankzij een goed lopende organisatie van contactleden <

De bouw begint. Op 1 juli 1960 gaat de spade in de grond.

de preekstoel van het balkon te takelen en soms zelfs restanten op te ruimen van auto- of hondenshow, maar het nam het verlangen naar een eigen kerkgebouw niet weg.

Een eigen kerkgebouw zou het bewustzijn verstevigen van de jonge gemeente als een gevestigde geloofsgemeenschap. Het werk van de gemeente zou verricht worden in een omgeving met eigen stijl en sfeer. Het zou een teken zijn dat de gemeente bewust en permanent haar plaats wilde innemen in de Twentse samenleving.

Voor de verwerkelijking van deze doelstelling had men de nodige inspanningen en offers graag over. Ook de gemeente Hengelo droeg in 1965 nog een flinke steen bij. De rijks-subsidieregeling voor kerkenbouw hielp de gemeenteraad de bezwaren te overkomen, die bestonden op grond van de scheiding tussen kerk en staat. Zes kerken werden in deze periode in Hengelo met overheidssteun gebouwd.

In 1960 begon de aanbesteding van het kerkgebouw en de kosterswoning, die in 1961 werden voltooid. De gemeente had voor de kerkbouw grond gekocht aan de Woltersweg/hoek Grundellaan, waar een rijtje van zes arbeiderswoningen stond, het 'Sukerstetke'. In het café aan de Enschedesestraat schonk kastelein 'Willem in de grup' zijn brandewijntjes met suiker, met gulle hand suiker bijvoegend, goedkoop, uit zijn eigen winkel. Van de 'suker' bleef in ieder glas wel weer een staartje, een 'stetke' achter om op door te gaan. Zo schraapten hij en zijn vrouw een rijtje huizen bijeen dat ze toepasselijk 'Sukerstetke' noemden.

Het architectenbureau J.B. Koning & Ir. J.C. Rentjes uit Hengelo ontwierp het kerkgebouw: het ligt in het groen, een klokkentoren in de vorm van een kruis verwijst naar het fundament van de gemeente en maant tot ootmoed; de bijna vierkante kerkzaal bereikt men via de hal en de ontmoetingsruimte. Het licht valt door hoge ramen die van de grond tot aan het dak reiken, de kerk is open naar de wereld. Hier is ruimte voor vieren, spelen en musiceren.

Gemeente en samenleving

Ds. F.H. Fockema Andreae (1974 – 1978), ds. M.D. Koster (1979 – 1988) en ds. B.A. Koek (1988 – 1996) dienden de gemeente in de jaren van grote discussies binnen de kerk.

In lijn met het beleid van de Wereldraad van Kerken

werd politiek de kerk binnengebracht tot verontrusting van het behoudender deel van de gemeenteleden.

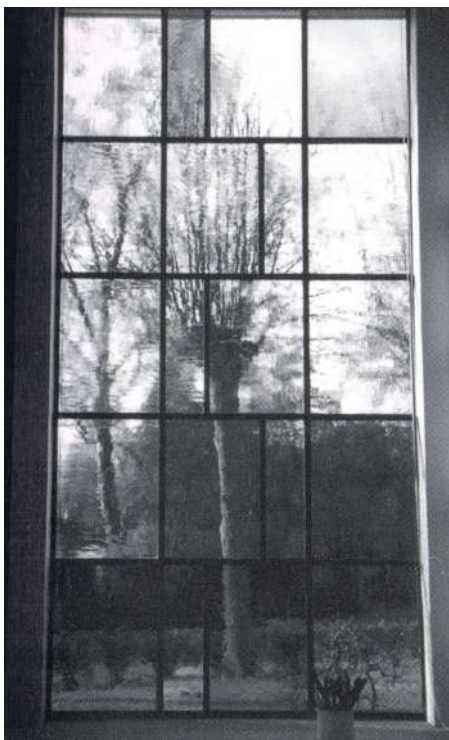
Kruisraketten, ja of nee? De kernwapens de wereld uit, ja of nee? Ook de stemadviezen van het Interkerkelijk Vredesbeeraad (IKV) leidden tot verhitte discussies. Ds. Fockema Andreae verdedigde de uit het midden-oosten gevluchte Syrisch-Orthodoxe christenen: 'Als ze op het vliegtuig worden gezet, ga ik op de startbaan liggen om dat te verhinderen.'

Discussie was er gedurende enkele jaren in de gehele Broederschap over de inzegening van levensverbintenissen tussen partners van gelijke sekse. Wenselijk of niet? Met een positief besluit was vanaf 1986 het taboe op homoseksualiteit binnen de kerken doorbroken. Discussie was er ook over de aansluiting van de Broederschap bij de nieuwe samenvoeging van protestantse kerken. De remonstranten besloten tenslotte zelfstandig te blijven, ze hadden niet voldoende vertrouwen in de toekomstgerichtheid van deze nieuwe kerk (1993). Onenigheid over zaken van bestuur en communicatie leidde tot het vertrek van ds. Koek (1996).

Het gemeentewerk vond intussen goede voortgang. De werkgroep Vrede zorgde voor jarenlange intensieve contacten tussen de kerkelijke gemeente van Satow in Mecklenburg in de (voormalige) DDR en de Twentse remonstranten. De remonstrantse deelname in verschillende Raden van Kerken in Twente was over en weer belangrijk. In Hengelo vroegen ze nadrukkelijk aandacht voor de integratie van allochtone bevolkingsgroepen. Bij de totstandkoming van het campuspastoraat aan de Technische Hogeschool Twente/Universiteit Twente speelde de gemeente een grote rol. Binnen de gemeente bloeiden de leeskringen en gesprekskringen. De positie van de vrienden van de gemeente werd verstevigd. De onderlinge betrokkenheid was als vanouds groot, mede dankzij een goed lopende organisatie van contactleden.

Een levende kracht in Twente

Tijdens het predikantschap van mevrouw ds. G.A. de Vries (1998 – 2003) werden, geheel in de geest van de tijd, het binnenkerkelijk werk en het breder op maatschappij, wetenschap en cultuur gerichte programma van cursussen en lezingen

Het kerkraam

.> Duidelijk wordt echter in de verschillende beleidsplannen uitgesproken dat de gemeente een levende kracht in Twente wil zijn en blijven. <

waarmee de gemeente zich naar buiten toe presenteerde, als twee afzonderlijke aspecten van het gemeentewerk onderscheiden.

Er kwam ruimte voor kunst in de kerk tijdens het predikantschap van ds. H. van den Berg (2004 – 2009), ds. F. Knoppers (2010 – 2015) bouwde het programma van cursussen en lezingen uit. Ds. J. Goud zette diens werk voort in het vacaturejaar. In 2016 trad, vanuit de PKN, me. Ds. K. Slettenaar aan.

De gemeente is intussen wat kleiner, zo'n 150 leden en vrienden, en een 50 belangstellenden, de financiële zorgen zijn groter. Duidelijk wordt echter in de verschillende beleidsplannen uitgesproken dat de gemeente een levende kracht in Twente wil zijn en blijven. Kernwoorden daarbij zijn: inspiratie, openheid, zorg, verbondenheid, het geraakt worden door wat je hoort, ziet, voelt en ervaart.

(bovenstaand artikel is een verkorte en bewerkte versie van *75 jaar Remonstranten in Twente, 1931-2006*, in Jaarboek Hengelo, 2007)

Zinprikker:

zin of onzin?

Als u tussen jubileum, jubileren en jubelen verwantschap hoort heeft u het bij het rechte eind. Maar als u dat dan weer associeert met oppervlakkige en tot niets verplichtende halleluja-kraaijerij heeft u het mis. De oorsprong van het woord is te vinden in het hebreeuwse woord jobeel, de hoorn die geblazen wordt bij de aftrap van een beslissend gebeuren.

Het jubeljaar is er naar genoemd. Elk vijftigste jaar dat naar bijbels besef bedoeld is om mensen het land terug te geven dat ze vanwege schulden hadden moeten verkopen. Zoals je trouwens ook elk zevende jaar je naaste, die zichzelf als slaaf of slavin aan jou had moeten verkopen in vrijheid moest laten gaan (Deut. 15,12). In die geest vonden de kerken het jaar 2000 een goed moment om schulden van ontwikkelingslanden kwijt te schelden.

Van sabbat- en jubeljaar is nooit veel terecht gekomen. Moeten alle idealen dan uiteindelijk stuk lopen op de harde werkelijkheid? Of blijven wij hardnekkig vasthouden aan het profetische ideaal dat er zonder onze armste broeders en zusters ook voor ons zelf niets te vieren en jubileren valt? Dat wij hen als brood zo nodig hebben?

Zin of onzin: wat vindt u?

Reacties naar de redactie: kwdr@xs4all.nl
of Kwadrantredactie: De Koperwiek 54, 7609 GS, Almelo

Woordzoeker

Van Gods wil naar onze wil naar....?

Kirsten Slettenaar

Jacobus Arminius was een roepende in de woestijn toen hij inging tegen de heersende opvatting dat alles in het leven de wil van God was. De mens had toch wel enigszins een eigen wil, vond Arminius, en een eigen verantwoordelijkheid.

Tegenwoordig waait de wind uit natuurkundige (kwantumfysica) hoek en uit neurologische (Swaab) hoek wanneer het gaat om de ontkenning van de vrije wil. En hoewel daar theoretisch (nog) niet al te veel argumenten tegenin zijn te brengen, is de weerstand om deze wetenschappelijke feiten te aanvaarden, groot. Ontkenning van de eigen, vrije wil, voelt als een ontkenning van onze eigenheid als mens.

Misschien doet deze weerstand zich in deze tijd sterker voelen dan ooit. Onze vrije wil wordt immers sterker gewaardeerd dan ooit, liefst gecombineerd met een grote wilskracht. Als er zaken niet helemaal gaan zoals gewenst, dan wordt dat al snel gezien als een gebrek aan wilskracht. Dat geldt op het gebied van werk, maar ook wat je lichaam betreft (een gezond gewicht, sportief zijn, geen ziektes of kwalen hebben, er mooi/leuk/knap uitzien), je relaties, of je gelukkig bent en ga zo maar door. Mensen die sterven aan kanker 'hebben het gevecht verloren', alsof ze puur op wilskracht deze ziekte hadden kunnen overwinnen... Mensen die hun leven voltooid vinden, willen het op een zelfgekozen manier kunnen afsluiten.

Waar vroeger veel zaken buiten de mens werden gelegd (zo ben je nu eenmaal geboren/geschapen en daar heb je het mee te doen), zijn er nu veel levensgebieden die zo groot zijn als jouw wilskracht reikt. Extreem gezegd: het geloof in een God die alle touwtjes in handen had is vervangen door een nieuwe religie: het geloof in onze eigen wilskracht.

Het lijkt erop dat we ons leven vaak invullen vanuit de vraag hoe groot onze wilskracht is en hoeveel doorzettingsvermogen we kunnen opbrengen. Zou het niet bevrijdend en tegelijk veel realistischer zijn om meer ruimte te maken voor wat er naar ons toekomt? Voor het onverwachte, voor wat ons overkomt, voor wat ons toevalt, voor een plotselinge verandering van plannen? Meerdere mensen hoorde ik vertellen over een gebroken heup of been of plotselinge ziekte die het

leven tijdelijk stopzette. En dat hun omgeving dat vreselijk voor ze vond, terwijl ze zelf diep van binnen eigenlijk genoten van de tijd die hen gegeven werd. Dat ze ineens tijd hadden om zich te bezinnen op wat belangrijk en waardevol voor hen was.

Daarmee zijn zeker niet alle nare en vervelende situaties in je leven ineens omgetoverd tot spannende en levensverrijkende momenten. Het gaat er meer om te erkennen dat je niet alles met wilskracht kunt oplossen en ook niet hoeft op te lossen. Je kunt dan meer ontspannen in het leven staan. En er ontstaat ruimte om het onverwachte toe te laten en te zien of dat je wellicht ook iets te bieden heeft. Zo kan er zomaar een gesprek ontstaan dat je een nieuw inzicht oplevert, krijg een blik van verstandhouding of van meeleven je dieper raken dan je had verwacht. Zo heb je misschien ineens een droom die van betekenis voor je is, word je geraakt door het gekwinkeleer van een merel of ontstaat er een zalig moment van plezier met je zoon of dochter.

Nog dieper doorgedacht, kan er dan ruimte ontstaan voor wat in de bijbel 'liefde' wordt genoemd. Vanuit die ontspanning kan het gaan stromen, in jou en om jou heen. Je ontwikkelt een gevoel van verbondenheid met de wereld om je heen. Je ziet dat iedereen om je heen zijn best doet om het leven zo goed mogelijk te leven en tegelijk met van alles worstelt. Je ziet dat perfectie niet bestaat en dat dat oké is. Hoe meer ruimte je inbouwt rondom je wilskracht, hoe meer je gevoel van compassie groeit.

Waar Gods wil ooit voor veel mensen het leven bepaalde, is dat nu de eigen wil. Voor de balans is het daarnaast ook goed om ruimte te maken voor het menselijke in ons bestaan, het niet perfecte, de barsten in het plaatje – het is tijd voor ruimte om te zijn, ruimte om te genieten, ruimte om vragen, verdriet en vreugde te delen. Het leven te leven zoals het komt, te durven improviseren, waarbij liefde, humor en een ontspannen houding richtlijnen kunnen vormen.

Met welk begrip zou jij de titel aanvullen? Van God, naar wil, naar....

Joost

Luc Koning en Cor Langen

> Er gebeurt heel veel in Twente door de week. Ik vind het jammer dat ik niet in Twente woon, want ik zou daar graag bij willen zijn <

Ds. Joost Röselaers is sinds 19 november 2016 algemeen secretaris van de Remonstranten. Twee redactieleden spraken met hem op een mooie maandag in maart in het landelijk hoofdkwartier te Utrecht. Aanleiding voor het gesprek is het 75-jarig jubileum van de Remonstrantse Gemeente Twente. Natuurlijk vroegen wij Joost naar zijn toekomstvisie maar er kwamen nog veel meer onderwerpen langs zoals politiek in de kerk, het avondmaal, het bestuurlijk kader en de relatie tussen het Landelijk Bureau en de plaatselijke gemeente. We geven een deel van het gesprek weer.

De gemeente in Hengelo bestaat 75 jaar. Hoe staan de remonstranten er in het algemeen voor op dit moment?
Ik ben door mijn werk in Londen vier jaar weggeweest en dus redelijk een buitenstaander. Ik heb wel het idee dat er iets moet veranderen willen wij in de toekomst nog actief en relevant blijven. Wij zijn daar als geloofsgemeenschap open over en de wil is er ook zeker. Daar ben ik dus heel positief over. Ik zie het bij de vergaderingen van het bestuur maar ook bij de reacties op mijn aanvaardingsverhaal in november 2016. Ik sprak daar over de slag die gemaakt moet worden. Er is nieuwsgierigheid en openheid naar nieuwe vormen van kerk-zijn. Er is veel ruimte voor het remonstrantse verhaal. Ik denk dat de PKN als geheel veel conservatiever is, ook qua structuur. Veranderingen gaan eerst langs dertig synodes. Wij kunnen wat meer experimenteren.

De afstand tussen het landelijk bestuur van de Remonstranten en de plaatselijke gemeenten moet kleiner. De komende jaren moeten de gemeenten meer centraal staan, want daar gebeurt het. Onze campagne is heel aardig om de naamsbekendheid te vergroten, maar het gaat uiteindelijk om de activiteiten in de lokale gemeente.

Aan welke concrete veranderingen denk je?

Ik heb wel een beeld van de Remonstranten in Twente,

ik ging er weleens voor (een groot deel van mijn familie woont in Twente!), ik ken de website en ik ken predikanten als Foeke Knoppers en Johan Goud. Er gebeurt heel veel in Twente door de week. Ik vind het jammer dat ik niet in Twente woon, want ik zou daar graag bij willen zijn. De vele sprekers en een aanbod aangepast aan de behoefte spreken mij zeer aan. Jullie maken een slag en misschien zal dat in de toekomst nog meer moeten. Ik denk als buitenstaander dat het een gemeenschap is met niet alleen maar kerkdiensten. Jullie bladen (Passant en Kwadrant) vind ik ook heel goed, de scheiding tussen agenda en inhoud. Dat is wel een voorbeeld voor andere gemeenten. Kerkbladen zijn vaak clubbladen maar Kwadrant is er voor een breed publiek en het biedt de nodige verdieping.

Toen 75 jaar geleden jullie gemeente ontstond waren wij nog een christelijk land en iedereen was kerkelijk. Mensen die teleurgesteld waren in de kerk werden Remonstrant. Tegenwoordig is de overgrote meerderheid niks meer. Zij vragen aan ons: 'Wat is je verhaal?'. Over het antwoord moeten we meer nadenken. Wat kunnen wij hen bieden? Waar staan wij voor? In hoeverre ben je christelijk? In een gesprek met een mediadeskundige denken we met een aantal mensen na over een te formuleren boodschap 'dit zijn de Remonstranten', dit is onze kernboodschap.

Wij moeten wel naar nieuwe vormen zoeken ook in de campagne. Hoe bereik je mensen? Wat bied je aan? Ligt het accent op de kerkdienst of ook op de activiteiten door de week. Dit is een moment waarop dit soort vragen wezenlijk spelen. Ik ben hoopvol maar wel in het besef dat er echt iets moet veranderen. Wat betreft de naamsbekendheid hebben we een slag gemaakt. Het is nu tijd om het aanbod (op zondag en door de week) te versterken.

Het begrip kerk, zo stel je in het TV-programma 'het Vermoeden', heeft een negatieve connotatie. Voor wie geldt dit en is er een alternatief?

> Mensen prikkelen, inspireren en stimuleren zoals al 75 jaren gebeurt in Twente <

Het gaat om het imago van de kerk in het algemeen. Veel mensen denken bij het begrip kerk aan celibaat, katholieke priesters en misbruik. Als het in de seculiere pers over de kerk gaat, gaat het over dit soort dingen.

Men komt de kerk ook tegen als een conservatieve kracht die momenteel de macht heeft in Amerika. Dat zijn de associaties. Als ik aan iemand in een café zeg dat ik predikant ben, moet ik het eerste kwartier uitleggen wat ik niet ben en dan pas kom ik toe aan het antwoord op de vraag wat ik wel ben. Het imago hebben we echt tegen. We zijn wel een kerk met een christelijke traditie die veel te bieden heeft maar naar de vertaling daarvan moeten we nog eens goed kijken. We moeten extra benadrukken wat voor kerk wij zijn. 'Mijn God' trouwt homo's en laat vrouwen voorgaan. Het is goed om dat te benadrukken. Naast de campagne moet er iets inhoudelijks gebeuren met je verhaal en je aanbod. Als je dat niet op orde hebt, wordt het uiteindelijk een teleurstelling. Het beeld via de media is hip maar als mensen in een kerk komen, is dat niet zo hip.

Je veronderstelt dat de jongeren niet meer terug keren in de gemeente. Wat betekent dat voor het beleid van de Remonstranten landelijk?

Zoals de kerkdiensten nu zijn, zul je met name jongeren treffen met een kerkelijke achtergrond en die groep wordt steeds kleiner. De zondagochtend is sowieso onhandig voor jongeren en families. Na een drukke zaterdag wil je op de zondag gewoon rust. De hele structuur van een kerkdienst is voor een niet-kerkelijke bevreemdend. Tegelijk is de zoektocht naar zingeving bij de generatie enorm. Ze blijven zoeken en wij hebben iets heel sterks te bieden. De Bijbelse verhalen zijn ijzersterk. Ik had gespreksgroepen in Amsterdam en in Londen met mensen die niets met de kerk hebben maar wel met elkaar een club willen vormen waar je met elkaar alles deelt en op spiritueel niveau elkaar vertrouwt. Het blijft binnen de groep.

Arminius is een goed alternatief, het nieuwe project De Leven ook. We moeten zoeken naar andere vormen van financiering, want de organisatie moet wel draaiend blijven. Mensen zijn wel bereid voor dienstverlening te betalen bijvoorbeeld bij een huwelijk. Daar vragen we nu te weinig voor. In Engeland zijn ze ook heel goed in fondswerving, daar valt nog het nodige van te leren.

In AdRem van maart schrijf je over vertrouwen. In dat stuk komt het woord god (of woorden van gelijke strekking) niet voor. Gaat het bij de remonstranten nog wel om God?

God is de basis van ons leven en van de Remonstranten. Maar Remonstranten – althans ik – zijn hier bescheiden over. Of het is zo privé dat je het niet over God hebt. Het gaat bij mij over het evangelie en in het algemeen over de Bijbelse verhalen. Hoe komt God hierin ter sprake? God wordt tastbaar in de persoon van Jezus. In mijn aanvaardingsspeech eindig ik met een dank aan God. Het blijft zoeken en tasten, maar het draait wel om God als de grond van je leven. In de campagne gaat het wel over 'mijn God'. Dat roept weerstand op en de vraag 'kan dat wel?'. Zo'n campagne moet mensen wel uitdagen. Persoonlijk roept 'mijn God' weerstand bij mij op, want God is voor mij de stem van de ander die mij tegensprekt.

Maar die weerstand kan juist een goede reden zijn voor een stevig theologisch gesprek.

De Remonstranten liepen niet voorop bij het thema vluchtelingen en voltooid leven. Hoe komt dat?

We hebben twee mensen – Annemiek van de Woude in Trouw en Christa Anbeek bij de Levensindekliniek – die met het onderwerp voltooid leven bezig zijn. Annemiek en Christa zijn het hartgrondig met elkaar oneens. Op de website is het onderwerp in columns ter sprake gekomen dankzij artsen uit Amsterdam en uit Utrecht. We hebben geen standpunt maar stimuleren wel het gesprek. Over vluchtelingen mag het meer gaan, het heeft absoluut onze aandacht. Als we de Bijbelse verhalen serieus nemen kunnen we niet onverschillig staan tegenover vluchtelingen. Het is een grote oproep vluchtelingen op te nemen. 'Geloof en Samenleving' heeft ook als speerpunt vluchtelingen.

Je pleit voor 'meer open deuren'. Je spreekt enthousiast over de diners voor bankiers in Londen. Wat betekent die ervaring voor nu?

Nee, ik heb niet direct iets met bankiers als zodanig. Het gebeurde omdat het een kerk in de City is, het financiële centrum van Londen. Het model is goed. Gespreksgroepen passen heel goed bij de Remonstranten. Mensen die zelf een mening hebben en iets van een ander willen horen. Het past ook heel goed bij deze tijd. De combinatie met het eten werkte daar uitstekend. Je zou ook met andere (beroeps)groepen kunnen werken of diners houden rond een thema. Levensinde, bijvoorbeeld.

Wat vind je van retraite gerichte, meditatieve activiteiten?

Ik heb persoonlijk minder affiniteit met het meditatieve maar het hoort absoluut bij de Remonstranten. Ik steun de initiatieven van Henk van den Berg voor een kloostergemeenschap in Vorden van harte. Hier is behoefte aan. Het gaat om het hoofd en het hart. Ik zie er ook toekomst in, ook voor jongerengroepen zoals Arminius. Het is een manier om mensen op een andere manier te bereiken.

Is er ook een soort meerjarenplan voor de toekomst?

Ja, dat ben ik nu aan het schrijven. Het zal gaan over de vraag hoe wij landelijk het plaatselijk aanbod kunnen versterken. Ik heb daar verschillende voorstellen voor. Daarnaast wil ik dat de remonstranten actiever worden in het publieke debat. Ons verhaal mag (moet!) gehoord worden. En ik wil tenslotte graag met gemeenten en predikanten nadenken over onze liturgie. Bijvoorbeeld over de wijze waarop wij het Avondmaal vieren. De vorm van onze kerkdiensten spreekt bijvoorbeeld de jongeren niet aan. We moeten meer doen met beeldcultuur en muziek bijvoorbeeld. Een goede preek blijft uiteraard van groot belang. Die blijft centraal staan. Mensen prikkelen, inspireren en stimuleren zoals al 75 jaren gebeurt in Twente.

Greet

Cor Langen

**> Toch is er de steun die
het gevoel van God geeft.
Daar kan ik niet buiten <**

Greet van Ter Tholen - den Adel

Greet van Ter Tholen - den Adel (1919) heeft het zelf meegemaakt, de geschiedenis van de Remonstranten in Twente. Zij woont zelfstandig in een mooie flat te Haaksbergen. Zij gebruikt aanvankelijk een spiekbrieftje maar dat heeft zij helemaal niet nodig. Data en namen van predikanten kan ze moeiteloos opnoemen. Zij vertelt levendig bijvoorbeeld over hoe het is om oud te worden. Het leven vindt zij leuk en gezellig mits zij voldoende beweeglijk kan blijven. Sinds zij haar auto deze winter aan de kant moest zetten is dat wat minder. De auto met automaat stopte telkens. Dat kwam doordat haar linkerbeen steeds maar op de rem ging staan. Toen wist zij dat het fout zat.

Sinds wanneer bent u lid en hoe is dat zo gekomen?

Greet werd lid in haar woonplaats Alkmaar in april 1943. 'Ik was toen verloofd en ik ging met mijn schoonouders naar de Remonstrantse kerk in Rotterdam. Ik was eigenlijk niks en ik hoorde daar de oude ds. Tjalsma. De preek van die man was wel zo ongelooflijk goed. Ik was eigenlijk meteen gewonnen. In Alkmaar kwam ik daarna bij ds. Rappold, een schat van een vrouw'.

'Wij trouwden en mijn man kreeg in 1947 een baan bij de Twentse Kabelfabriek te Haaksbergen. Vervolgens kwamen we bij de Remonstranten in de Beekstraat te Hengelo, het kerkje in het café. Het rook er altijd naar bier maar er was wel een orgel. Hoe dat kan weet ik niet. Voorganger was ds. F.A.G de Klark. Toen we hier pas woonden kwam zij twee keer op huisbezoek. Zij is over gegaan naar het Leger des Heils want het was bij ons een beetje te elitair geloof ik. Daarna kwam ds. Pols. Samen met mijn man volgde ik bij hem een bijbelcursus'.

Hoe vond u het bij de Remonstranten in Twente?

'Ja, in het begin ben je nog vreemd. Je kent de mensen nog niet. Ik dronk er koffie na de dienst en ging weer meteen naar huis.

Ik vlieg niet zo op iedereen af om gesprekken te voeren. Eigenlijk ben ik de kerk het meest gaan waarderen toen mijn man overleed in 1977. Toen ben ik zo ongelooflijk goed opgenomen, gesteund door de hele kerk, bijvoorbeeld door Jo van der Pot en Gerda van Dorp. Dat noemde ik mijn 'kerkvriendinnen'. Jo's man was vier jaar eerder gestorven. We hebben zo ontzaglijk veel met elkaar gepraat. Zij heeft mij er door gesleept. Er was ook een fijne tijd in de vrouwenkring 2. Verhuizingen en overlijden maken dat die niet meer bestaat.'

Wat betekent Remonstrants zijn voor u?

'Dat kan ik moeilijk uitleggen. Het was een afscheiding die Remonstrants-Gereformeerd werd genoemd. Dus ze dachten dat ik Gereformeerd was. Moest ik weer uitleggen dat het helemaal anders was. Ik vind deze gemeente bijzonder. Er is altijd van alles te doen, ongelooflijk leuke dingen in deze kerk. Ik was contactlid, heb de bloemendienst gedaan, het krantje getikt en in de 'nietgroep' gezeten. Er is zorg en belangstelling voor elkaar. Mijn geloof is wel veranderd door de cursussen, bijvoorbeeld de bijbelcursussen van diverse dominees. Ik ben, denk ik, heel klein gelovig want ik twijfel nogal. Hoe kun je anders geloven in deze wereld? Wat is er gemaakt van deze aarde, die zo mooi is, maar helemaal naar de knoppen gaat. Het draait allemaal om geld. Toch is er de steun die het gevoel van God geeft. Daar kan ik niet buiten'.

Frank

Luc Koning

Frank Scholten

> Met een paar klikken op het toetsenbord is hij via de landelijke website vriend geworden en bezoekt hij met plezier regelmatig de diensten in Hengelo <

Frank Scholten is de meest recente vriend van onze gemeente. Misschien hebt u hem wel eens gezien. Meestal zit hij links achteraan. We bezoeken Frank in zijn appartement in Enter. Aan de buitenkant lijkt zijn appartement op zo'n Engels plattelandshuisje met mooie dakpartijen en binnen zou het ook Engels kunnen zijn. Frank heeft bij dat huisje een passend beroep, namelijk leraar Engels. Hij geeft vooral les in bovenbouw Havo/Atheneum. Hij is een poezenman en houdt van zingen. Frank is lid van twee koren waaronder een oratoriumkoor.

Tijdens zijn studie in Nijmegen kwam hij in aanraking met de remonstranten. Sinds 7 jaar woont hij weer in zijn geboortedorp Enter. Frank is een van die vrienden die de relatie met een andere kerkelijk gemeente ook in stand houdt. Hij is lid van de PKN-gemeente in Enter (gereformeerde kerk). Die gemeente is echter vacant en de predikanten die op dit moment de preekbeurten verzorgen, spreken Frank inhoudelijk niet zo aan. Hij gaat ook wat minder in Enter naar de kerk en wil toch iets met het geloof. Met een paar klikken op het toetsenbord is hij via de landelijke website vriend geworden en bezoekt hij met plezier regelmatig de diensten in Hengelo. Een bijkomstigheid is ook dat zijn oma in een Hengelo in een verzorgingshuis terecht is gekomen. Op die manier kwam Hengelo ook in the picture. Hij kan nu eerst bij ons naar de dienst en aansluitend zijn oma bezoeken. Het bevalt Frank prima bij ons. Hij vindt de diensten inspirerend. Hij vond het ook leuk dat Kirsten al bij hem op bezoek is geweest. Frank volgde ook al een keer een cursus bij Foeke Knoppers, maar moet vaststellen dat veel activiteiten plaats vinden

op momenten dat hij, gezien zijn volledige baan, niet kan. Dat betekent dat het bij Frank op dit moment vooral gaat om het bezoeken van de zondagse diensten. Hij ziet dat als een aanvulling op zijn PKN-lidmaatschap.

Veel leeftijdsgenoten van Frank verlaten tegenwoordig de kerk. Dat is bij Frank niet gebeurd omdat hij vroeger nooit gedwongen is mee te doen met kerkelijke activiteiten. Zijn ouders hebben hem vrij gelaten en dat betekent dat er een vorm van geloven kon ontstaan die niet van buitenaf is opgelegd, maar van binnenuit is ontstaan.

De reden om voor de remonstranten in Hengelo te kiezen heeft te maken met de onvrede met de huidige situatie in Enter, met de woonplaats van zijn oma, maar ook met de vrijheid in denken die hij bij ons aantreft. Daarbij spreekt ook het vrijzinnig gedachtengoed een grote rol bij zijn keuze. Frank ziet de bijbel als een serie inspirerende verhalen. Het gaat niet om historie, maar om geloof. Frank gelooft ook zeker in 'iets hogers'. God handelt volgens hem niet concreet. Hij denkt ook niet dat een gebed om concrete dingen leidt tot direct ingrijpen van God. Gebed zal een zieke buurvrouw weinig helpen, maar het geloof kan je wel aanzetten om iets voor haar te doen. Iets doen voor een ander komt volgens hem wel ergens vandaan. Qua geloof is Frank eigenlijk wel meer van het denkend geloven dan van het belevend, ervarend geloven.

Frank is een makkelijke prater. Hartelijk dank voor dit gesprek en misschien moet de cantorij toch maar eens voorzichtig contact met je opnemen.

Serie kringen

Vrouwenkring Enschede

> **We kennen elkaar goed en hebben elkaars vertrouwen** <

Ontstaan van de vrouwenkring Enschede.

Binnen de Remonstrantse Gemeente Twente was er een aantal vrouwen dat actief wilde zijn in een vrouwenkring. De meeste kringen waren vol. De groep kwam in november 2010 bij elkaar en al gauw bleek dat er 2 groepen gevormd konden worden. Zo ontstond in december 2010 de nieuwe kring: Vrouwenkring Enschede.

We kwamen een maand later in december 2010 voor het eerst bij elkaar en we besloten maandelijks de kring te houden. Te weten de tweede woensdagmiddag van de maand van 14.00 uur tot 16.00 uur. De kring bestond uit 9 enthousiastelingen.

Wat is het doel van de bijeenkomst?

Het is de bedoeling dat wij maandelijks met elkaar praten over een onderwerp dat aan het geloof raakt. Dat kunnen artikelen zijn uit AdRem of een hoofdstuk uit een boek. Of een onderwerp dat ons raakt.

We hebben gekozen om geen boek te bespreken (alhoewel we daar wel eens vanaf zijn geweest). Ook is er geen gespreksleider. Om 14.00 uur starten we met praat over ons wel en wee en tegen 14.30 uur beginnen we met het onderwerp. We sluiten meestal af tegen 16.30 uur.

Waar hebben we de afgelopen jaren over gesproken?

We zijn begonnen in december 2010 met een artikel uit AdRem: 'We zijn allemaal vrijzinnigen'. Het bleek na een paar maanden dat wij elkaar beter wilden leren kennen. We hebben dat gedaan met een ganzenbordspel. 'Als beeld voor je levensweg'.

Een levensweg waarbij bij markante punten en beelden een persoonlijk verhaal te vertellen is. We zijn hiermee vele keren bezig geweest en we hebben elkaar zo goed leren kennen.

Artikelen uit AdRem werden opgepakt, bijvoorbeeld:

Verdraagzaamheid

De Ziel

Verwachting (omstreeks Kerstmis)

Vertrouwen

Troost

Verdraagzaamheid

Ook hebben we over 'het gebed' gesproken en behandelden wij een hoofdstuk uit het boek van *Sta op en Ga* van Hans Korteweg.

Zo belandden wij in 2016 en zijn wij afgeweken van geen boekbespreking. Wij hebben het boek van Marc Alain Ouaknin besproken: De joodse gids van deze tijd. Elke maand een hoofdstuk.

We kennen elkaar goed en hebben elkaars vertrouwen.

Kunnen nieuwe leden zich aanmelden?

Onze groep bestaat uit 8 leden. Het is een prettige samenstelling qua getal om met elkaar in discussie te gaan. Maar natuurlijk kunnen leden zich melden bij de contactpersoon.

Contactpersoon

Simone van Donselaar

053 4320736

Programma najaar 2017

Thema: Hoop

Hoop zet mensen in beweging. In het najaarsprogramma van de remonstranten staat de hoop centraal. Kijk en luister naar pleitbezorgers van de hoop als Ernst Bloch, Jürgen Moltmann en Jan Terlouw. Tegelijk zijn er de kritische vragen van bijvoorbeeld Alan Watts, Hans Jonas en Friedrich Nietzsche. Misschien moeten wij de antwoorden zoeken bij een dichter zoals Vaclav Havel. Jan Terlouw – onze speciale gast op 12 november - pleit voor meer inbreng van jongeren. Romy Harink is zo'n jongere. Kom naar haar voordracht luisteren op 25 oktober. Zij vertelt een verhaal over een 'koffer met dromen'. Wat is hoop zonder dromen? We zien u graag tijdens de bijeenkomsten:

Remonstrantse kerk, Woltersweg 11, Hengelo

I Eten en praten met

Drie woensdagen, 17.00 – 19.30 uur

Programma met beeld, geluid, voordracht en discussie en een broodmaaltijd (eigen bijdrage van €5,-).

Onderwerp: **Ernst Bloch en Jürgen Moltmann**

1. 25 oktober: De dagdroom, hoop en utopie
2. 8 november: Christelijke hoop
3. 22 november: Hoop en utopie in de muziek

Begeleiding: Bärbel Dorbeck - Jung en Cor Langen

Aanmelden: tot drie dagen vooraf bij Boudewine Bonebakker: b.bonebakker@hetnet.nl

II Lezing: Hoop en de schilderijen van Chagall

Woensdag 11 oktober, 20.00 – 21.30 uur

Ds. Frans Wiersma

Toegangs prijs leden €5,- en niet-leden €10,-

III Eerste Twentse Beraadingsdag

Zondag 12 november, aanvang 13.00 uur

Lezing Jan Terlouw over 'Hoop en vertrouwen'

Discussie na afloop.

Het complete programma leest u in het mededelingenblad *Passant*.

Toegangs prijs: leden €5,- en niet-leden: €10,-

Aanmelden bij Boudewine Bonebakker:

b.bonebakker@hetnet.nl

Verslag gesprek met Jan Terlouw in Kwadrant 3

Terlouw is onze gast op 12 november 2017

Voor aankondiging cursus (on-)beoordeeld bijbelvertalen

Toen collega Knoppers begin dit jaar de gemeente een kansbijbel aanbod raakte ik met een aantal van u in gesprek over de vraag hoe onbeoordeeld bijbelvertalers eigenlijk te werk gaan. Mij werd toen gevraagd om in een korte cursus een en ander te vertellen over de motieven c.q. criteria die in de loop der eeuwen bij bijbelvertalingen een rol gespeeld hebben. In overleg met ds. Slettenaar en de programmatie wil ik op dat verzoek ingaan op de dinsdagen 16/1, 13/2 en 13/3 in 2018. Graag hoor ik of u voorkeur heeft voor middagen of avonden. Eventueel ben ik tot allebei bereid.

Henk van Waveren

Raadpleeg onze website:

<https://twente.remonstranten.nl>

Zondag 17 september 2017

viert de Gemeente haar 75-jarig bestaan. Voordien bestond al een Remonstrantse Kring in Twente. In 1942 werden door de bezetter bijeenkomsten van zulke organisaties verboden. Om de diensten toch te kunnen voortzetten werd de Kring omgezet in een kerkelijke gemeente. Diensten daarvan waren toegestaan.

Het jubileum vangt uiteraard aan met een feestelijke dienst, gevolgd door een 'versierde' koffie. De feestelijkheden worden 's middags voortgezet met een ideële markt, opgeluisterd door muzikale optredens én een fototentoonstelling. Op *vrijdag 29 september* vindt een 'buitenkerkelijk' diner plaats in de Faculty Club (vroeger De Boerderij) van de Universiteit Twente. In het kader van de dienst op zondag 8 oktober voert de – voor die gelegenheid versterkte - cantorij de cantate 'Jesu meine Freude' van Dietrich Buxtehude uit.

Ter afsluiting van het jubileum vindt op zondag *12 november* een 'Twentse Beraadslag' plaats, waaraan niemand minder dan Jan Terlouw zijn medewerking heeft toegezegd.

Wim Kramers

Wie wij zijn:

Remonstranten vormen een geloofsgenootschap van mensen die zich aangesproken voelen door een geest van openheid, vrijmoedigheid en verdraagzaamheid die:

- ruimte biedt voor de ontwikkeling van de eigen spiritualiteit
- een stimulans wil zijn om de eigen ervaringen met anderen te delen en vragen van geloof en samenleving met elkaar te bespreken
- het van belang vindt dat men omziet naar elkaar.

Zoals wij in onze beginselverklaring uitspreken, willen wij God eren en dienen en is onze geloofsgemeenschap geworteld in het evangelie van Jezus Christus. Wij kennen geen bindende geloofsbelijdenis.

Onze traditie kenmerkt zich door het verlangen in contact te blijven met de ontwikkelingen op het gebied van wetenschap en cultuur. De Remonstrantse Gemeente Twente is één van de 46 remonstrantse gemeenten in Nederland.

Iedereen welkom bij onze kerkdiensten, lezingen, cursussen en andere activiteiten.

Kerkgebouw

Adres: Woltersweg 11, 7552 DA Hengelo
Predikant
ds. K.J.G (Kirsten) Slettenaar,
tel. 074 - 357 42 76
e-mail: xbirds@wxs.nl

Voorzitter

Interim voorzitter:
Mw. J.J. van Gijssel-Boxem
tel. 0548 - 617654
e-mail: gijssbox@hetnet.nl

Secretaris

Mw. J.N.J. Mulder
tel. 053 4356022; 06 20038222
e-mail: cobimulder3@gmail.com

Penningmeester

Mw. T. Lotgerink Bruinenberg - van der Weide
tel. 074 349 04 26
e-mail: tvanderw@live.nl

Adres voor allen: Woltersweg 11, 7552 DA Hengelo

Website: <https://twente.remonstranten.nl>